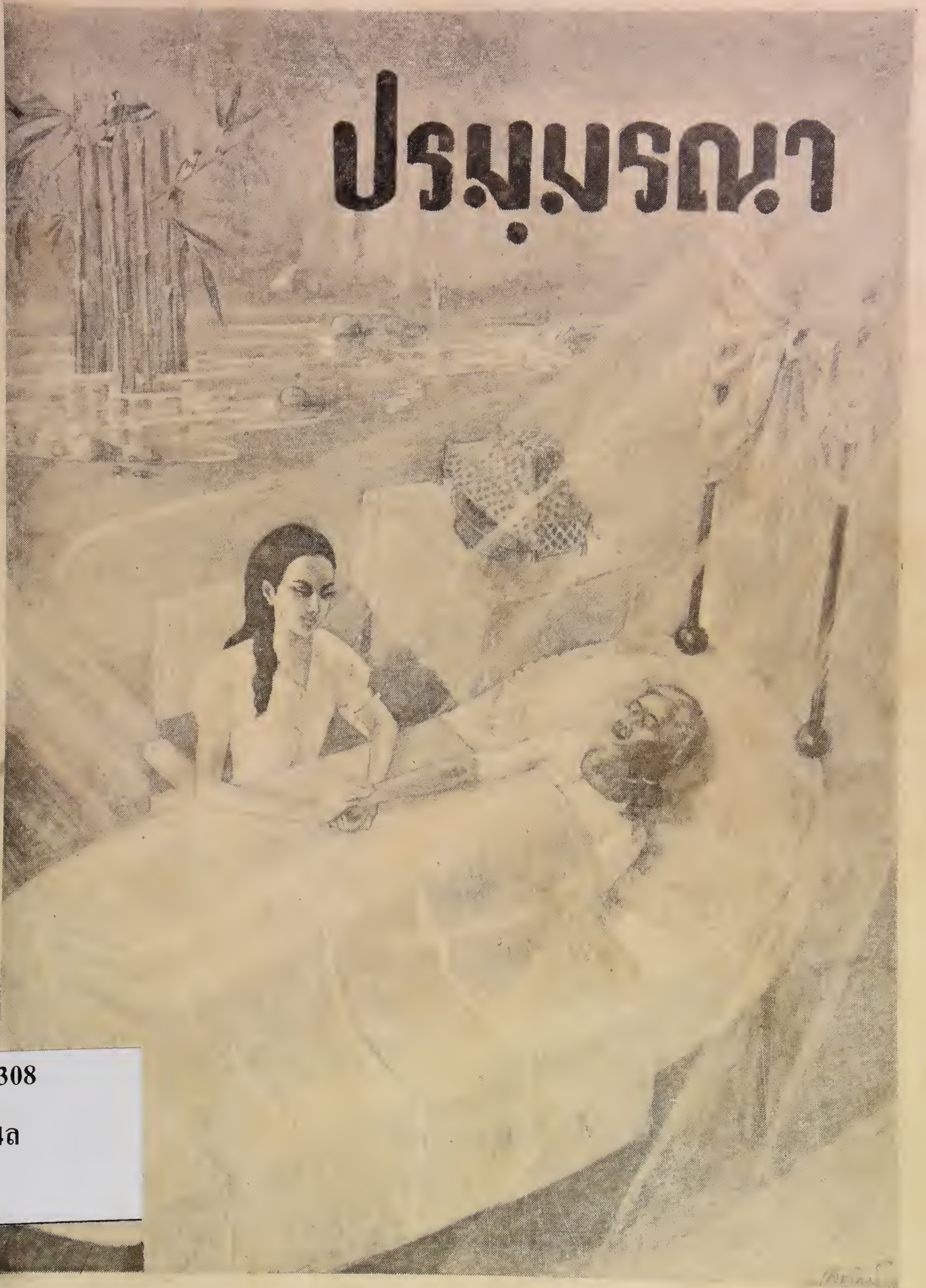

ปฐมมรรคา

294.308

๑๒๓๔๕

๓.๒

อนฺสรณํ

ในงานพระราชทานเพลิงศพ

คุณแม่ลิ้นจี่ กิตติขจร

ณ เมรุหน้าพลับพลาอิศริยาภรณ์

วัดเทพศิรินทราวาส

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑

จัดพิมพ์

โดย

สำนักก้นคว่ำทางวิญญาน

เพื่อร่วมการกุศล

เลขหมู่

เลขทะเบียน

294.308

๑234 ๕

๑๒

๐๐๗๓๘๘

คำนำ

ปรมมณา แปลว่า หลังจากตาย คำนี้มีใช้อยู่ในคัมภีร์โดยทั่วไป เป็นคำที่พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงไว้ว่า คนที่ทำบุญหรือทำบาปไว้ เมื่อตายไปแล้วจะมีความสุขหรือความทุกข์เป็นประการใด จะไปเกิดในภพไหนภูมิไหน เป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงรู้แจ้งโดยตลอด และตรัสเล่าถึงคนนั้นคนนี้ว่าตายแล้วไปเกิดเป็นอยู่อย่างไร คนที่อ่านหนังสือพระไตรปิฎกมาก ๆ จะรู้สึกว่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้มากเกี่ยวกับชีวิตหลังจากตาย และถือว่าเป็นความรู้ที่จำเป็นอย่างหนึ่งที่ทุกคนควรจะต้องรู้ เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเราเองและถึงแม้ว่าตัวเองจะไม่ได้ศึกษาจับๆ แต่ทุกคนก็มีโอกาสที่จะรู้ได้ด้วยตัวเอง ถ้าหากมีความเชื่อในความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ซึ่งเรียกว่าตถาคตโพธิสัทธา ความเชื่ออันนี้จำเป็นมากสำหรับพุทธศาสนิกชน ใครจะมาอวดอ้างว่า *เรื่องนี้ฉันพิสูจน์ไม่ได้ ฉันไม่ยอมเชื่อก็ได้* เพราะพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้เหมือนกันว่าก่อนจะเชื่ออะไรต้องพิสูจน์เสียก่อน แต่ทุกคนก็ควรจะรู้จักประมาณตัว ถ้าหากรู้สึกตัวว่าเรายังเป็นเด็กอยู่ เพิ่งเข้าโรงเรียนใหม่ ๆ ก็เป็นการแน่นอนว่าเราย่อมไม่มีความรู้พอที่จะพิสูจน์ความรู้ของครูว่าผิดหรือถูก หน้าที่ของเด็กคือเชื่อครูเคารพครู ข้าพเจ้าคิดว่าสำหรับคนในโลกไม่ว่าจะมีความรู้มากมายหรือใหญ่โตสักเพียงไรก็ตาม ถ้าหากนำปัญญาของตัวเองเข้าไปเปรียบเทียบกับปัญญาของพระพุทธเจ้าแล้ว แน่แน่นอนเหลือเกินว่า เราก็คือเด็ก ซึ่งเรื่องบางอย่างเช่นเรื่องของชีวิตหลังจากตาย หรือเรื่องในโลกของโอปปาติกะ ถ้าหากเรายังไม่ได้เรียนธรรมให้เข้าใจอย่างกว้างขวางลึกซึ้งแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะเข้าใจได้เลย เพราะไม่มีทางที่จะพิสูจน์ให้รู้ได้โดยอาศัยประสาทสัมผัส ส่วนคนที่สนใจในทางสมาธิและวิปัสสนา สามารถที่จะเข้าใจได้ด้วยตัวเอง เพราะข้อเท็จจริงหรือข้อพิสูจน์ต่าง ๆ จะหาได้จากภายในจิตใจของตัว แต่ก็ต้องเป็นคนที่มีสมาธิดี จึงจะสามารถเห็นข้อพิสูจน์เกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นสำหรับคนทั่วไปก็ควรจะเชื่อเรื่องนี้ไว้ก่อนว่า **คนเราตายแล้วไม่ได้สูญ ตายแล้วก็มีชีวิต**

ภาพที่ท่านเห็นอยู่หน้าปกหนังสือเล่มนี้ คือ ภาพมารดาของพล ฯ ท่านนายกรัฐมนตรีจอมพลถนอม กิตติขจร ซึ่งได้เขียนขึ้นจากภาพที่มองเห็นในสมาธิ เป็นภาพที่ท่านกำลังนอนหลับอยู่ในห้องพักผ่อน ซึ่งอยู่ในภูมิหนึ่งของโลกทิพย์ เป็นภูมิที่อยู่ไม่ห่างไกลจากโลกมนุษย์เท่าไรนัก ทุกอย่างที่ท่านเห็นอยู่ในภาพนี้ คือสิ่งที่มีอยู่จริง ๆ ไม่ใช่ภาพคิดฝัน คำอธิบายโดยละเอียดเกี่ยวกับภาพนี้มีอยู่ในหน้า ๗ ของหนังสือเล่มนี้

การเขียนภาพอันชั้นสูงนี้ ได้เกิดจากการขอร้องของพล ฯ ท่านนายกรัฐมนตรี หรือท่านผู้หญิงจงกล หากเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นมาด้วยศรัทธาของข้าพเจ้าเอง ท่านเพียงแต่ปรารถนาว่าจะทราบว่ายวนี้ มารดาของท่านเป็นอย่างไบบ้าง หลังจากที่ถึงแก่กรรมไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้กราบเรียนให้ท่านทราบว่า ขณะนี้ท่านยังนอนหลับอยู่ ยังติดต่อกับท่านไม่ได้ จะต้องรอให้ตื่นเสียก่อน ซึ่งไม่ทราบว่าจะเป็นเมื่อไร เพราะบางคนเท่าที่เคยทราบมา หลังจากตายแล้วยังนอนหลับเป็นเวลาตั้งปีก็มี และเพื่อต้องการที่จะให้ท่านเห็นภาพและสิ่งแวดล้อมในขณะที่ยวของท่านเป็นอยู่ยวนี้ จึงได้เขียนภาพอันนี้ออกมาให้ท่านดู และเมื่อเขียนออกมาแล้ว ก็เห็นว่าอาจจะเป็นประโยชน์แก่คนท่ว ๆ ไปอีกด้วย ข้าพเจ้าจึงได้จัดพิมพ์ขึ้นในนามของ **สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ และมูลนิธิส่งเสริมการสอนพระพุทธศาสนาสำหรับเยาวชน** ซึ่งข้าพเจ้าเป็นผู้ริเริ่มให้ขึ้น

เรื่องอย่างนี้ ข้าพเจ้าทราบดีว่าคนท่วไปไม่เชื่อ เพราะเป็นเรื่องที่เข้าใจยากมาก แต่ข้าพเจ้าก็ใคร่ที่จะขอร้องให้ท่านรับไว้พิจารณาตุ่ก่อน ข้าพเจ้าได้สนใจค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องการติดต่อกับบุคคลที่ตายไปจากโลกมนุษย์มาเป็นเวลา ๘ ปีกว่าแล้ว และได้ออกหนังสือรายเดือนฉบับหนึ่งชื่อว่าหนังสือวิญญาณตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๘ จนกระทั่งถึงบัดนี้ และได้เขียนหนังสือเรื่อง ผีและเทวดามัจจริง ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๖ และได้เขียนหนังสือ พุทธวิทยา ซึ่งเป็นหนังสือที่อธิบายหลักวิชาเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้อย่างละเอียดมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๘ หนังสือพุทธวิทยามีความหนาทั้งหมดถึง ๑๐๐๐ กว่าหน้า แต่ในหนังสือพุทธวิทยานี้ไม่มีข้อพิสูจน์มีแต่หลักวิชาล้วน ๆ การพิสูจน์ฟังจะเริ่มทำได้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ ข้าพเจ้ามีความสนใจค้นคว้าในเรื่องนี้ ซึ่งได้เพียรพยายามมาถึง ๒๐ กว่าปี ก็เพื่อจะหาทางพิสูจน์ให้คนเข้าใจว่า กฎแห่งกรรม เป็นกฎที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของคนเรา และเป็นกฎที่เป็น

ความจริงอย่างที่สุด ข้าพเจ้าได้ตั้งความหวังไว้ว่า ถ้าคนในโลกส่วนมากเชื่อในเรื่องกฎของกรรมแล้ว บ้านเมืองก็จะเจริญและอุดมสมบูรณ์ทุก ๆ ด้าน เพราะคนที่เชื่อในกฎของกรรมอย่างถูกต้องนั้น จะไม่คิดเอาเปรียบใคร จะไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ถ้ามีเงิน มีความรู้ มีอำนาจ ก็จะใช้สิ่งเหล่านี้ไปในทางที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นโดยส่วนเดียว เพราะฉะนั้นจึงได้พยายามหาทางพิสูจน์ให้คนทั่วไปเห็นว่า คนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วก็ยังมีชีวิต ชีวิตไม่ได้สิ้นสุดเพียงแค่ความตาย และไม่ใช่ว่าจะมาเริ่มต้นจากในท้องของแม่ ทุกคนได้มโนคติมาไกลมากก่อนที่จะมาเกิดในท้องของแม่ ความรู้ความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ คือพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้คนเราเข้าใจในเรื่องกฎของกรรมอย่างลึกซึ้ง ผลงานเท่าที่เสนอมานี้ เป็นอีกชิ้นหนึ่งที่ทางสำนักค้นคว้าทางวิญญาณผลิตออกมาได้ เพราะก่อนหน้านี้ได้เขียน พระบรมรูปพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ซึ่งข้าพเจ้าได้ทูลอ้อนเชิญให้พระองค์มาปรากฏให้เห็นในสมาธิ ภาพนี้ได้เขียนออกมาสำเร็จเรียบร้อยก่อน ซึ่งได้นำมาลงพิมพ์ไว้ในหนังสือเล่มนี้ด้วย และกำลังจะจัดพิมพ์ออกเป็นภาพโปสเตอร์เพื่อแจกจ่ายให้กับผู้ที่เชื่อและสนใจในเรื่องเหล่านี้

อนึ่งข้าพเจ้าหวังว่า ท่านทั้งหลายที่สนใจในเรื่องเหล่านี้คงจะมีความเมตตาให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า เพื่อทำการพิสูจน์เรื่องเหล่านี้ออกมาให้ชาวสอาค จนเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า คนเราตายแล้วไม่สูญ ทุกคนจะต้องไปตามกรรมที่ตัวเองได้ทำไว้ ถ้าหากงานชิ้นนี้หรือที่ทำมาแล้วก็ตาม ซึ่งอาจจะมีข้อผิดพลาดเพราะรู้เท่าไม่ถึง ก็ขอได้โปรดให้อภัยด้วย และหวังที่จะได้รับคำชี้แจงจากท่านผู้รู้สืบทอดไป เพื่อให้งานค้นคว้าอันนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

และด้วยอำนาจแห่งบุญกุศลซึ่งเกิดจากการพิมพ์หนังสือนี้ออกมาเผยแพร่เป็นวิทยาทานในงานพระราชทานเพลิงศพของคุณแม่ล้นจี กิตติขจร ในครั้งนี้ ขอให้วิญญาณของท่านจงประสบแต่ความสุขและความเจริญในสัมปรายภพยิ่ง ๆ ขึ้นไปเทอญ

พร รัตนสุวรรณ

๒๘ มกราคม ๒๕๑๑

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๕/๓ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพฯ ๗ ๒

(เข้านรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาบ เที่ยงตรงกันข้าม

กับโรงภาพยนตร์ บุษยพรรณ)

ปรมมรณา

กลัวตายทำไม ?

คนโดยมากเมื่อนึกถึงความตาย รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวมาก เพราะความตายทำให้ต้องสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ต้องพลัดพรากจากทุกสิ่งทุกอย่าง ความตายเป็นความจากไปอย่างชนิดที่ไม่มีวันจะกลับมา คนที่เคยประสบกับเหตุการณ์เป็นต้นว่า พ่อแม่ตายจาก ลูกเมียตายจาก สามีตายจาก เพื่อนที่รักตายจาก ถ้าหากว่าความรักที่ติดต่อกันเป็นความรักที่สนิทลึกซึ้ง จะทำให้คนที่ประสบรู้สึกประทับใจว่า ความตายเป็นความสูญเสียอย่างร้ายกาจที่สุด ได้ทำลายหมดทุกสิ่งทุกอย่าง คนทั่วไปต่างรู้สึกถึงภัยแห่งความตายกันได้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นจึงได้พยายามต่อสู้เพื่อที่จะเอาชนะความตายทุก ๆ วิธีเท่าที่สามารถจะทำได้ ไม่ว่าจะเป็นการเสียทรัพย์ หรือต้องเสียอะไรก็ตาม แม้จะมีค่ามากก็ยอมเสีย เพื่อแลกกับความไม่ตาย แต่แล้วก็ไม่เคยปรากฏว่ามีใครเอาชนะความตายได้ ทุกคนเกิดมาต้องตายทั้งสิน

ความตายไม่ใช่ความสูญเสีย

เพราะทุกชีวิตที่ตายจะต้องเกิดอีก

อันที่จริง ถ้าหากว่าเราจะได้ศึกษาข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องชีวิตตามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงสั่งสอนไว้ คนที่เข้าถึงจะรู้สึกว่า ความตายไม่ใช่เป็นความสูญเสีย แต่ความตายเป็นการเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ใหม่ ซึ่งคนที่ทำบุญไว้มาก ชีวิตหลังจากตายก็จะดีกว่าเดิม แต่ถ้าทำบาปไว้มาก ชีวิตจะเลวกว่าเดิม และอันที่จริงความตายก็ไม่ใช่เป็นการสูญเสียอะไรเลย ขอให้พิจารณาดูต้นไม้ ถ้าหากต้นมันยังสมบูรณ์ดีอยู่ แม้ใบจะร่วงก็จะหักก็ไม่ใช่เป็นการสูญเสียแต่ประการใดของต้นไม้ เพราะในไม่ช้าใบและกิ่งก็จะเกิดมาอีก ซึ่งสิ่งที่เกิดใหม่นี้ดีกว่าเก่า ก็ถ้าหากว่าใบที่แก่ไม่ยอมร่วง กิ่งที่ฝักก็ไม่ยอมหัก ต้นไม้ต้นนั้นก็จะไม่มีความงามแต่ประการใด ต้นไม้ที่เราแลดูสดชื่นสวยงามอยู่เสมอ ก็เพราะมีการเปลี่ยนแปลง คือใบแก่ร่วงหล่นไป ใบใหม่ขึ้นมาแทน กิ่งแก่หักไป กิ่งใหม่ขึ้นมาแทน ชีวิตของ

คนเราก็เหมือนกัน เมื่ออยู่ไปนาน ๆ ร่างกายก็เก่าแก่คร่ำคร่า ใช้งานไม่ใคร่ได้ ความแข็งแรงความสวยงามค่อย ๆ หดไป ซึ่งในที่สุดก็ตาย สายตาของมนุษย์มองเห็นเพียงแค่นี้ **ส่วนต้นไม้แห่งชีวิต คือ วิญญาณ** มองไม่เห็น เขาไม่รู้ว่าร่างกายตายก็เหมือนกับใบไม้ร่วงซึ่งไม่มีความหมายอะไร ไม่ใช่สิ่งที่น่าหวาดกลัวแต่ประการใด เพราะว่าในเมื่อใบร่วง แต่ต้นยังอยู่ มันก็ต้องเกิดมาอีก ถ้าหากคนใดเข้าใจว่า ชีวิตและร่างกายเกิดมาจากวิญญาณ ไม่ใช่เกิดมาจากพ่อแม่ และไม่ใช่เกิดมาจากธรรมชาติ ถ้าหากเข้าใจความจริงข้อนี้ลึกซึ้ง เขาก็จะไม่กลัวต่อความตาย เพราะวิญญาณเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีสิ่งใดจะสามารถทำให้มันตายได้ ทำให้มันสูญไปได้ ถ้าหากวิญญาณนั้นยังมีกิเลสยังมีวิบากของกรรมอยู่ เช่น สมมุติว่าจับคนทั้งเป็นโยนลงไปในกลุ่มที่ลึกจนกระทั่งมองไม่เห็นกันกลุ่ม แล้วก็ฝังเสียทั้งเป็น ร่างกายเท่านั้นที่อยู่กันกลุ่ม ส่วนวิญญาณจะเล็ดลอดออกมาจากกลุ่มได้ หรือถึงแม้จะจับคนทั้งเป็นโยนไปในทะเล หรือโยนเข้าไปในกองไฟ ร่างกายเท่านั้นที่จะจมอยู่ในทะเล หรือที่จะถูกไฟไหม้ ส่วนวิญญาณจะออกมาจากน้ำ ออกมาจากไฟได้เสมอ วิญญาณอันนี้แหละเป็นต้นตอแห่งชีวิต เป็นต้นไม้แห่งชีวิต ชีวิตและร่างกายที่เกิดขึ้นมาแต่ละชาติ เป็นเพียงกิ่งและใบเท่านั้น

วิญญาณคือพืชแห่งชีวิต

พ่อแม่มีความสำคัญอย่างไร มีบุญคุณแก่ลูกอย่างไร ทุกคนทราบดี พระพุทธเจ้าก็ทรงสอนไว้ว่า พ่อแม่เป็นพรหมของลูก ซึ่งหมายความว่า ตามความหมายของศาสนาพราหมณ์ เขาถือว่า พระพรหมเป็นผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก พ่อแม่ก็อยู่ในฐานะเดียวกัน คือเป็นผู้ให้กำเนิดแก่ลูก และพยายามอบรมสั่งสอนลูกทุกอย่าง เสียสละเพื่อลูกทุกอย่างเพื่อให้ลูกมีความสุขความเจริญ มีชีวิตอยู่ตลอดไป เพราะฉะนั้นบุญคุณของพ่อแม่จึงล้นเหลือ พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนไว้ว่าลูกควรจะกตัญญูต่อพ่อแม่ จะต้องเคารพและเทิดทูลพ่อแม่ จะต้องทำนุบำรุงพ่อแม่ ถึงแม้ว่าพระพุทธเจ้าจะตรัสสอนเช่นนั้นก็จริง แต่พระพุทธเจ้าก็ยังทรงมีความเห็นว่า ผู้ที่จะให้กำเนิดจริง ๆ นั้นไม่ใช่พ่อแม่ ดังเช่นที่พระองค์ตรัสไว้ในมหานิทานสูตรว่า—

“ดูก่อนอานนท์ ถ้าวิญญานจักไม่ก้าวลงสู่ท้องของมารดา นามรูปจะพึงเกิดขึ้นในท้องของมารดาได้หรือไม่?”

พระอานนท์ทูลตอบว่า “ไม่ได้พระพุทธเจ้าข้า”

เพราะเหตุนี้แลอานนท์ เราจึงได้กล่าวว่า “วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป”

ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ซึ่งเกิดจากญาณต่าง ๆ เช่นทรงระลึกชาติได้ ทรงมีตาทิพย์สามารถมองเห็นชีวิตหลังจากตาย ทรงรู้จักชีวิตก่อนมาเกิดในท้องแม่ และยังทรงมีญาณอื่น ๆ อีกหลายอย่าง ด้วยญาณต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้พระองค์ทรงเห็นอย่างกระจ่างแจ้งว่าชีวิตและร่างกายของคนเรามีได้เอากำเนิดมาจากพ่อแม่ มิได้ตั้งต้นจากพ่อแม่ และชีวิตที่เกิดมาโดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่เลยก็มี เช่นชีวิตของพวกโอปปาติกะทั้งหลายซึ่งมีอยู่มากมาย และทุกคนที่จะเกิดในท้องแม่ ก็ต้องเป็นโอปปาติกะมาก่อน เมื่อตายแล้วก็ต้องไปเกิดเป็นโอปปาติกะอีก ชีวิตของพวกโอปปาติกะมีจำนวนมากกว่ามนุษย์ในโลกนี้หลายร้อยหลายพันเท่า ชีวิตของพวกโอปปาติกะเป็นชีวิตตัวอย่างที่จะอธิบายได้อย่างชัดเจนว่า **วิญญานคือต้นไม้มั่งชีวิต วิญญานคือผู้ให้กำเนิดชีวิต** เมื่อถึงเวลาตายก็ตายแต่เพียงร่างกายเท่านั้น ส่วนวิญญานยังอยู่ และวิญญานก็จะสร้างชีวิตขึ้นมาอีก ซึ่งชีวิตที่วิญญานสร้างขึ้นมานั้น จะดีหรือเลวเพียงไร จะได้สิ่งแวดล้อมดีหรือเลวเพียงไร ก็สุดแล้วแต่วิบากคนที่ทำกุศลเอาไว้มาก มีวิบากของกุศลอยู่ในสันดานมาก ชีวิตที่เกิดจากวิญญานที่มีวิบากอย่างนี้ก็ย่อมจะดี ถ้าคนไหนประกอบอกุศลกรรมไว้มาก มีวิบากของอกุศลกรรมมาก ชีวิตที่เกิดจากอกุศลวิบากอย่างนี้ก็ย่อมจะไม่ดี วิบากต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสันดาน คือที่มีอยู่ในส่วนของจิตไร้สำนึกนั้น คือตัวการสำคัญที่สุดที่จะทำให้คนเราเกิดมาเป็นอะไร วิบากต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสันดานนั้นเปรียบได้กับเชื้อซึ่งมีอยู่ในเมล็ดของผลไม้ต่าง ๆ ต้นไม้จะเกิดมาเป็นต้นอะไร สิ่งสำคัญอยู่ที่เมล็ดของมัน คนเราก็เหมือนกัน จะเกิดมาเป็นอะไรสำคัญอยู่ที่วิบาก เช่นพ่อแม่แม้จะร่ำรวยสักเพียงไรก็ตาม ก็ไม่อาจที่จะสร้างลูกให้เป็นเศรษฐีขึ้นมาได้ ถ้าหากวิบากของความเป็นเศรษฐีของลูกไม่มีมาแต่ชาติก่อน แต่ตรงกันข้าม คนไหนมีวิบากของความเป็นเศรษฐีสืบเนื่องมาแต่ชาติก่อน แม้พ่อแม่จะยากจน เขาก็สามารถที่จะสร้างตัวขึ้นมาให้เป็นเศรษฐีได้ แม้ในเรื่องอื่น ๆ ก็อยู่ในกฎเดียวกันนี้ทั้งสิ้น

ทุกคนควรจะรู้ตามความเป็นจริงว่า พ่อแม่ซึ่งมีส่วนในการทำให้คนเราเกิดมานั้นมี
 ขอบเขตแค่นี้ วิญญาณมีขอบเขตแค่นี้ ถ้าเข้าใจขอบเขตของสิ่งเหล่านี้ดี ก็จะมองเห็น
 ชั้วว่า วิญญาณก็คือต้นตอแห่งชีวิตจริง ๆ และเราก็จะมองเห็นชั้วว่า ถ้าวิญญาณยังไม่มา
 เกิดในท้องแม่ คนเราก็จะเกิดมาไม่ได้เลยเป็นอันขาด ถึงแม้ว่า พ่อแม่จะมีความสมบูรณ์ดี
 ไม่เป็นหมัน ให้กำเนิดลูกได้ก็ตาม เพราะมันเหมือนกับว่า แม่เราจะเตรียมดินเอาไว้สำหรับ
 ปลูกต้นไม้แล้วก็ตาม แต่ถ้าเมล็ดพืชยังไม่มี ต้นไม้ก็เกิดขึ้นไม่ได้ พระพุทธเจ้าได้ตรัสเปรียบ
 เทียบไว้ว่า **วิญญาณ พืช วิญญาณเปรียบเหมือนพืช** ซึ่งข้อความที่ว่านี้มีอยู่ในพระไตรปิฎก
 ฉบับบาลี เล่มที่ ๒๐ หน้า ๒๘๗ เพราะฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า วิญญาณคือต้นตอแห่งชีวิตจริง ๆ

ทุกคนสามารถเอาชนะความตายได้

ถ้าเข้าใจสัจธรรมแห่งชีวิต

คนที่เคยศึกษาพุทธประวัติ ทุกคนย่อมทราบดีว่า สาเหตุที่พระพุทธเจ้าทรงสละ
 ราชสมบัติออกทรงผนวชก็คือ ต้องการจะเอาชนะความแก่ ความเจ็บ และความตาย ซึ่ง
 นับว่าเป็นปัญหาที่ใหญ่มาก เพราะถ้าพิจารณาจากข้อเท็จจริงโดยทั่วไปแล้ว ทุกคนย่อมมอง
 เห็นว่า ความแก่ความเจ็บและความตาย เป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถจะเอาชนะได้ ทุกคนยอม
 แพ้ เพราะไม่ทราบว่าเอาชนะได้อย่างไร ไม่ว่าใครทุกคนเกิดมาก็ต้องแก่ต้องเจ็บต้องตาย
 กันทั้งนั้น แต่ถึงกระนั้น พระพุทธองค์ก็ทรงเชื่อมั่นว่า มันต้องมีทางเอาชนะได้ และใน
 ที่สุดพระองค์ก็ทรงเอาชนะได้จริง ๆ ซึ่งคำว่าชนะในที่นี้มีความหมายลึกซึ้ง แต่ก็มีผล
 ตามความต้องการ กล่าวคือ ทำให้รู้สึกถึงความแก่ความเจ็บและความตายไม่มีความหมาย
 เพราะสิ่งที่แก่เจ็บและตายนั้น มันไม่ใช่ตัวเรา มันไม่ใช่ตัวชีวิตที่แท้จริง ตัวชีวิตที่แท้
 จริงอยู่เหนือความแก่ ความเจ็บ และความตาย ซึ่งตัวชีวิตที่แท้จริงทว่านแหและ ถ้าใคร
 เข้าถึง คอรู้แจ้งแทงตลอด ก็จะรู้สึกตัวเองไม่ได้แก่ ไม่ได้เจ็บและไม่ได้ตาย คนที่
 เข้าถึงจะเป็นคนที่มีความสุขมากที่สุด

การศึกษาให้เข้าใจถึงเรื่องชีวิตหลังจากตาย เป็นกุญแจดอกสำคัญที่สุดที่จะทำ
 ให้เรารู้ถึงสภาพที่แท้จริงของชีวิต ถ้าคนไหนไม่รู้ไม่เข้าใจโดยแจ่มแจ้งแล้ว เขาคงไม่รู้

ว่าจะเป็นนักปราชญ์ในทางไหนก็ตาม ซึ่งเขาอาจจะรู้ดีในด้านที่เขาชำนาญ แต่ชีวิตของ
ตัวเองจะไม่มีทางรู้แจ้งได้เลย และในเมื่อไม่รู้แจ้งซึ่งสภาพที่แท้จริงแห่งชีวิตของตัวเอง เขา
ก็ไม่อาจที่จะพ้นจากความทุกข์ได้ ในชีวิตประจำวันจะมีแต่ความหวาดกลัววิตกกังวลความ
เสียใจ ความกลุ้มใจ และทุกข์อื่น ๆ อีกหลายอย่าง ซึ่งความทุกข์ที่ว่ามันไม่อาจจะเอาชนะ
ได้ด้วยเงิน ด้วยอำนาจ หรือด้วยวิชาความรู้ใด ๆ นอกจากความรู้อันเดียวคือความรู้แจ้ง
ซึ่งสภาพของชีวิตตามความเป็นจริงเท่านั้น

รูปธรรมทุกอย่างมีกำเนิดมาจากนามธรรม

ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า การรู้แจ้งซึ่งชีวิตหลังจากตาย คือคุณแจตกสำคัญ
ที่สุดที่จะทำให้รู้แจ้งซึ่งสภาพของชีวิตตามความเป็นจริง เมื่อเรามองดูคนที่ตายจากไป
ทุกคนรู้สึกว่ามันเป็นการสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง นับตั้งแต่ชีวิตของตนทรัพย์สินสมบัติความสนุก
เพลิดเพลิน บุคคลที่รัก ความรอบรู้ เกียรติยศ นี่เป็นความรู้สึกของคนในโลกนี้ ส่วน
ความรู้สึกของคนที่อยู่อีกโลกหนึ่ง โลกที่ตามมนุษย์มองไม่เห็น เขากลับมีความรู้สึกตรงกันข้าม
คนที่ไปเกิดในโลกมนุษย์นั้นตามความรู้สึกของคนในโลกทิพย์ก็คือคนที่จากไปชั่วคราว ส่วน
คนที่ตายจากโลกมนุษย์ คนในโลกทิพย์รู้สึกว่าเขากลับคืนมา หลังจากที่ได้จากไปชั่วระยะ
หนึ่ง คนในโลกทิพย์เขามองเห็นชัดว่า คนที่ตายจากโลกมนุษย์มาเกิดในโลกของโอปปาติกะ
หรือโลกทิพย์นั้น เขาไม่ได้สูญเสียอะไรเลย ร่างกาย ชีวิต ทรัพย์สินสมบัติ สิ่งที่จะอำนวย
ความสุข ความรู้ ความสามารถของเขากียังอยู่ นอกจากบางสิ่งบางอย่างจะเปลี่ยนแปลงไป
บ้างเท่านั้น คือถ้าหากคนไหนได้สร้างความดีไว้ในโลกมนุษย์มาก ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะดีขึ้น
กว่าเดิม แต่ถ้าคนไหนได้สร้างบาปกรรมไว้มาก ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเลวกว่าเดิม เพราะสิ่ง
เป็นวัตถุทุกอย่างล้วนแต่มีกำเนิดมาจากสิ่งที่เป็นนามธรรมทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเมื่อเวลา
คนตาย สิ่งที่เป็นวัตถุก็ย่อมจะเปลี่ยนแปลงไปตามกฎเกณฑ์ของวัตถุ ส่วนสิ่งที่เป็นนามธรรม
คือวิญญาณยังคงอยู่ คือไม่ได้สูญสิ้นไปพร้อมกับความตาย เหมือนต้นไม้แม้อาจได้หักโค่นลงแล้ว

ก็ตาม แต่ในเมื่อเมล็ดพืชพันธุ์ของมันยังอยู่ มันก็ต้องงอกขึ้นมาอีก **วิญญาณคือเมล็ดพืชแห่งชีวิต** ฉะนั้นในเมื่อร่างกายตาย แต่วิญญาณยังอยู่ ชีวิตก็มีขึ้นมาอีก ด้วยเหตุนี้ ทุกคนที่ตายจากโลกมนุษย์นั้น จึงไม่อาจที่จะพูดได้ว่าเขาตายจริง ๆ เพราะในชั่วขณะจิตเดียวหลังจากตาย เขาก็จะมีชีวิตขึ้นมาใหม่อีก และก็เป็นชีวิตจริง ๆ ไม่ใช่ชีวิตสมมุติ หรือชีวิตลม ๆ แล้ง ๆ ถ้าหากเรายอมรับว่า ชีวิตมนุษย์เป็นสิ่งที่จริง และเป็นชีวิตจริง ๆ ไม่ใช่ชีวิตสมมุติ คือไม่ใช่ชีวิตแบบหุ่นยนต์ หรือชีวิตรูปปั้น หรือชีวิตในความฝัน ซึ่งชีวิตเหล่านั้นไม่ใช่ชีวิตจริง ๆ ส่วนชีวิตอย่างมนุษย์อย่างสัตว์ หรือชีวิตอย่างพืชที่เรารู้จักกันดีนั้น เราถือว่าเป็นชีวิตจริง ๆ ข้อนั้นฉันใด ชีวิตหลังจากตาย คือชีวิตในโลกของโอปปาติกะ ก็เป็นชีวิตจริง ๆ เช่นเดียวกันนั้นนั่น เพราะทุกชีวิตในโลกนี้ เช่นชีวิตคนก็เป็นสิ่งที่มีรูปร่าง มีตัวตนที่คนในโลกของเขาจับต้องกันได้ มองเห็นกันได้ พูดจาติดต่อกันได้ มีความรู้สึกนึกคิด มีสติปัญญาทำอะไรทุกอย่างครบสมบูรณ์ ซึ่งทำให้ทุกคนแน่ใจว่าชีวิตของเขาไม่ใช่ชีวิตในความฝัน และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้อยู่ ก็ไม่ใช่เป็นภาพลวงตา เพราะมันมีอยู่จริง ๆ และใช้ประโยชน์ได้จริง ๆ ข้อนั้นฉันใด ชีวิตและสิ่งแวดล้อมในโลกของโอปปาติกะก็เช่นเดียวกัน คือมีอะไรเหมือน ๆ กับชีวิตในโลกมนุษย์นั่นเอง

แต่อย่างไรก็ตาม ข้อที่ได้เปรียบของคนในโลกทิพย์มีหลายอย่าง เช่นในกลุ่มของพวกปัญญาชนในโลกทิพย์ เขารู้จักโลกทั้งสองเป็นอย่างดี เพราะเขามองเห็นทั้งโลกมนุษย์และโลกของเขา ส่วนมนุษย์โดยทั่วไปมองเห็นแต่โลกของตัวเอง ชีวิตอีกโลกหนึ่งซึ่งก็อยู่ใกล้ ๆ กับตัวเขา แต่มองไม่เห็น มันคล้ายกับว่าเมื่อเราหลับตา เรามองเห็นแต่ภาพในใจ แต่พอลืมตาเราก็จะมองเห็นสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเราทันที แต่เพราะเหตุที่เราไม่ยอมลืมตาหรือเพราะลืมไม่ได้ หรือเพราะตาบอดก็ตาม เราจึงมองไม่เห็นสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา ชีวิตในโลกของโอปปาติกะหรือโลกทิพย์ก็เหมือนกัน เป็นสิ่งที่มองเห็นได้ไม่ยาก เข้าใจได้ไม่ยาก ถ้าเราจะมีตาพิเศษเพิ่มขึ้นอีกอันหนึ่งคือตาทิพย์ ซึ่งตาที่ว่านี้ทุกคนสามารถที่จะมีได้ ถ้าหากฝึกสมาธิได้ขั้นสูง แต่ถึงแม้จะไม่ได้ตาทิพย์ที่เกิดจากสมาธิ แต่ทุกคนก็จะเห็นได้ในขณะ

ที่กำลังจะตาย ซึ่งเป็นขณะที่ประสาทและสมองทุกส่วนไม่รับรู้อารมณ์ภายนอก ทุกคนที่อยู่ในภาวะอันนี้จะมองเห็นชีวิตในโลกของโอปปาติกะ เหมือนกับเมื่อเราล้มตา เรา ก็จะมองเห็นสิ่งรอบตัวได้ทันทีนั้น

ภาพที่ปรากฏอยู่ในหน้าปกหนังสือเล่มนี้ คือภาพมารดาของพน ๗ ท่านนายก รัฐมนตรีซึ่งกำลังหลับอยู่ในสถานพักฟื้นในโลกทิพย์ และทุกอย่างที่ท่านเห็นอยู่นี้คือสภาพ ภายในห้องของท่าน ซึ่งได้เขียนออกมาจากภาพที่ได้เห็นในสมาธิ สิ่งแวดล้อมทุกอย่างที่ท่าน เห็นอยู่ภายในห้องนั้น ก็คือภาพที่มีอยู่จริง ๆ ในโลกนั้น จากภาพที่ท่านเห็นอยู่นี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า **ความตายไม่ใช่ความสูญเสีย ความตายเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงจาก ชีวิตหนึ่งไปสู่ชีวิตหนึ่งเท่านั้น**

ขอให้ท่านสังเกตดูว่า ในภาพนั้นมี **นก มี ผีเสื้อ มี ต้นไม้ มี น้ำพุ** และอีกสิ่งหนึ่ง คือ **ผ้าไตรจีวร** ซึ่งวางอยู่บนพานแว่นฟ้าพร้อมกับมีเครื่องครอบ และอีกอย่างหนึ่งก็คือ **ลำแสง** ที่มาจากเบื้องบน **พญายาล** ที่นั่งอยู่ข้างเตียงนอน ซึ่งจับมือท่านไว้ข้างหนึ่ง นั่นก็ไม่ใช่รูปปั้น แต่เป็นสิ่งที่มีชีวิต ซึ่งเคลื่อนไหวได้ พุดได้ ทำงานได้ พวกสัตว์ต่าง ๆ ก็เหมือนกัน และเท่าที่จำลองออกมาให้ดูนี้ ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่ง ไม่ใช่รายละเอียดทั้งหมด เพราะมันเป็นการยากที่จะเขียนรายละเอียดออกมาได้ทั้งหมด หรือเขียนได้เหมือนกับของจริง เพราะคนเขียนคือ **อาจารย์ลาวัณย์ ดาวราย** ไม่ได้เห็นด้วยตาของตัวเอง เขียนตามคำบอกเล่า ส่วนคนที่เห็นคือ **คุณศรีเพ็ญ จตุทะศรี** ก็เขียนภาพไม่เป็น และภาพที่เห็นในสมาธิ ก็เป็นภาพถ่ายทอด ไม่ใช่ภาพที่เห็นได้โดยตรง ผู้ที่เห็นจริง ๆ คือ **พ่อฤๅษีสรายากัส** ซึ่งเป็นโอปปาติกะ ท่านเข้าสมาธิแล้วใช้กำลังของสมาธิถ่ายทอดภาพซึ่งอยู่ไกลมากมาให้คุณศรีเพ็ญ เห็นอีกทอดหนึ่ง ฉะนั้นภาพที่ท่านเห็นอยู่นี้จึงเป็นภาพที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงเท่านั้น

อนึ่งภาพที่เห็นอยู่หน้าปกนี้เป็นภาพที่ถ่ายออกมาจากภาพเขียน ภาพเขียนที่เป็นต้นฉบับคือที่เขียนออกมาครั้งแรกจากภาพที่เห็นในสมาธินั้น เป็นภาพสีและใหญ่มาก และเห็นสิ่งต่าง ๆ เช่น ปลา นก ผีเสื้อ และ น้ำพุ ชัดกว่านี้ สวยงามกว่านี้มาก บางคนที่ได้

เห็นภาพนั้นถึงกับออกปากว่า ถ้าตายไปแล้วไปอยู่อย่างนี้ ก็อยากตาย แต่ข้าพเจ้าได้บอกว่า คนที่ตายไปแล้วไปอยู่สบายอย่างนี้ต้องคนมีบุญ ส่วนมากของคนที่ยากันอยู่ทุกวันนี้ ตายไปแล้วลำบากกันทั้งนั้น

มารดาของพณฯ ท่านนายกรัฐมนตรี ได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๐ จนกระทั่งถึงบัดนี้ คือในขณะที่กำลังเขียนรูปอยู่นี้ซึ่งได้เริ่มเขียนเมื่อปลายเดือน ธันวาคม ๒๕๑๐ ท่านก็ยังไม่ตื่น และการที่มีพยาบาลต้องคอยนั่งเฝ้าอยู่พร้อมกับกุมมือท่านไว้ข้างหนึ่งนั้น ก็เพื่อส่งพลังให้กับท่าน ในภาพจริงจะแลเห็นลำแสงออกจากดวงหน้าของ พยาบาลผู้นี้ด้วย แต่ไม่อาจจะเขียนออกมาได้ เพราะจะทำให้ภาพพร่าไป ลำแสงที่เห็นอยู่ในภาพซึ่งอันที่จริงแล้วจะมาทุกทิศทุกทางนั้นได้พุ่งตรงมายังตัวของท่าน ลำแสงเหล่านี้ก็ก่อพลังชีวิต ซึ่งจะทำให้คนที่อ่อนเพลีย หรือไม่สบายอย่างใดอย่างหนึ่ง ค่อยๆ แข็งแรงขึ้นโดยลำดับ การนอนหลับของบุคคลในโลกทิพย์ในสภาพเช่นนี้ ก็คือการเกิดของเด็กทารกในท้องของมารดาในโลกมนุษย์นั่นเอง ซึ่งเด็กที่อยู่ในท้องของมารดานั้น ก็อยู่ในสภาพที่นอนหลับสนิทไม่รู้สึกรู้สัว ลำแสงเหล่านี้จึงเปรียบเสมือนหนึ่งโลหิตซึ่งจะต้องเข้าไปหล่อเลี้ยงตัวเด็กจนกว่าจะสมบูรณ์ครบกำหนดแล้วคลอดออกมา แต่การนอนหลับในโลกทิพย์ในสภาพเช่นนี้ ไม่มีกำหนดแน่นอนเหมือนกับที่เกิดของเด็กในโลกมนุษย์ บางคนอาจจะนอนหลับอยู่นานนับเป็นปี บางคนก็นับเป็นเดือน บางคนก็นับเป็นวัน บางคนก็นับเป็นชั่วโมง ทั้งนี้สุดแล้วแต่สภาพของร่างกายและวิญญาณ ซึ่งจำเป็นจะต้องใช้เวลาบูรณะให้อยู่ในสภาพปกติมากขึ้นเรื่อยๆ และบางคนที่ตายจากโลกมนุษย์ ซึ่งพอตายไม่นานเท่าไรก็รู้สึกตัว และมีร่างกายเป็นปกติขึ้นมาทันทีโดยไม่ต้องไปอยู่สถานพักฟื้นเลยก็มี รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้มีมาก ฉะนั้นจึงใคร่จะขอเตือนไว้ว่า เรื่องราวต่าง ๆ ในโลกทิพย์ที่แตกต่างไปจากหลักเกณฑ์ที่กล่าวไว้นี้ ยังมีอีกมากมายนัก เมื่อรู้อะไรแล้วอย่าคิดว่าจะต้องเป็นอย่างนั้นเสมอไป

เรื่องแสงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญที่สุดในโลกทิพย์ ในโลกมนุษย์ถ้าหากปราศจากแสงที่มาจากดวงอาทิตย์ ชีวิตทุกชีวิตจะต้องตายหมด แสงในโลกทิพย์ก็เหมือนกัน แต่ถึงกระนั้นก็มีความหมายมากกว่าแสงอาทิตย์ รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ข้าพเจ้ายังไม่ทราบอะไรมากมายนัก แต่เท่าที่ทราบพอที่จะอธิบายได้มีดังต่อไปนี้

เวลาเราหลับตาเข้าสมาธิ และถ้าสมาธิที่เราจะพบว่าในใจเรามีแสงสว่าง ซึ่งแสงที่ว่ามีหลายสี คล้าย ๆ กับแสงสีรุ้งที่เราเห็นอยู่ในท้องฟ้า แสงที่ว่ามีเกิดจากจิต ถ้าจิตมีสมาธิสูง แสงก็มีความเข้มข้นมากขึ้น และสำหรับคนที่มีความตั้งใจสูงจริง ๆ ก็สามารถที่จะใช้แสงที่เกิดจากจิตที่เป็นสมาธินี้ได้หลายอย่าง เช่นใช้ในการรักษาโรค ในกายส่งเสริมสุขภาพทางร่างกาย สร้างอำนาจต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บให้กับร่างกาย และยังใช้เป็นเครื่องมือในการที่จะอ่านใจคน ในการบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ไว้ในใจได้อย่างแม่นยำ และใช้สำหรับดูสิ่งที่ไกลที่สุดหรือว่าเล็กที่สุดซึ่งตามองไม่เห็นก็ได้ ใช้เป็นเครื่องมือในการทำให้อุบัติการณ์ในหนหลังปรากฏออกมาเป็นภาพก็ได้ ใช้ถ่ายทอดภาพซึ่งอยู่ไกล ๆ ให้มาเห็นอยู่ใกล้ ๆ ก็ได้ แสงที่ว่ามีจะมีคุณภาพและความเข้มข้นแตกต่างกันไปตามกำลังของสมาธิ และตามพื้นฐานคุณธรรมที่มีอยู่ เรื่องแสงที่เกิดจากจิตที่เป็นสมาธินี้ คนส่วนมากในโลกมนุษย์มองไม่เห็นประโยชน์ และบางคนก็ไม่เชื่อเสียด้วยซ้ำว่าแสงเหล่านั้นมีอยู่ **แต่สำหรับในโลกทิพย์แล้ว แสง คือ**
พลังสร้างสรรค์ทุกสิ่งทุกอย่าง ผู้ที่เคยอ่านหนังสือโลกทิพย์ซึ่งเป็นหนังสือที่อาจารย์สรี พุทธศุภกร แปลมาจากหนังสือภาษาอังกฤษชื่อว่า “Life in the World Unseen” ในหนังสือชุดนี้ซึ่งมีทั้งหมดด้วยกัน ๓ เล่ม ได้มีคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องแสงนี้ไว้มาก และถ้าเราอ่านดูในคัมภีร์พระไตรปิฎกเราก็จะพบว่า ในกัณวันตรัสรู้ของพระพุทธองค์ และในวันที่พระองค์ทรงแสดงธรรมจักร แสงที่เกิดขึ้นจากจิตของพระองค์นั้นพุ่งไปไกลถึงพรหมโลก เรื่องแสงเป็นเรื่องใหญ่มีรายละเอียดมาก ข้าพเจ้าขออธิบายไว้แต่เพียงสั้น ๆ แค่นี้

อนึ่ง เมื่อดูจากภาพเขียนซึ่งมีสัตว์ต่าง ๆ บางคนอาจจะสงสัยว่าทำไมจะต้องมีสัตว์อยู่ในโลกนี้ด้วย ข้าพเจ้าขอถือโอกาสอธิบายให้ทราบว่า คำว่าโลกทิพย์ หรือโลกของโอปปาติกะ ไม่ได้หมายความว่า จะต้องเป็นโลกสวรรค์เสมอไป หรือเป็นโลกที่มีความหมายแต่ในทางที่ดี คำว่าโลกทิพย์ก็เหมือนกับคำว่าโลกมนุษย์ ซึ่งมีทั้งคนดีและคนไม่ดี มีทั้งสัตว์และพืช ในโลกทิพย์ก็เหมือนกัน ในโลกมนุษย์สัตว์บางประเภทอยู่กับมนุษย์ก็มี และที่ไม่ได้อยู่กับมนุษย์ก็มี ในบางภูมิของโลกทิพย์สัตว์เดรัจฉานไม่มีเลยก็มี และในบางภูมิมีแต่สัตว์ล้วน ๆ ก็มี พูดได้ว่า อะไรที่เราเห็นอยู่ในโลกมนุษย์ ก็จะมีอยู่ในโลกทิพย์ทั้งสิ้น และยิ่งกว่านั้น สิ่งที่มีอยู่เฉพาะแต่ในโลกทิพย์ ในโลกมนุษย์ไม่มี ก็ยังมีอีกมาก เช่นสัตว์บางอย่างที่สูญพันธุ์ไปจากโลกมนุษย์ หรือพืชบางอย่างที่ไม่มีในโลกมนุษย์ แต่ในโลกทิพย์มีอย่างนั้นเป็นต้น ถ้าท่านเข้าใจว่า:—

โลกทิพย์คือต้นกำเนิดของโลกมนุษย์ กายทิพย์ก็คือต้นกำเนิดของกายเนื้อ และสภาพที่เป็นทิพย์ต่าง ๆ ก็เกิดมาจากพลังของแสงในโลกทิพย์ พลังของแสงที่สว่างก็เกิดมาจากวิบากซึ่งมีอยู่ในวิญญานของแต่ละหน่วย และวิบากก็เกิดมาจากการกระทำ

ถ้าหากท่านเข้าใจในหลักวิชาเหล่านี้พอสมควร ปัญหาต่าง ๆ ที่ท่านสงสัยก็จะหมดไป และหลักวิชาที่ว่านี้ ท่านจะหาอ่านได้จากหนังสือ **วิญญาน** และจากหนังสือ **โลกทิพย์** ซึ่งทางสำนักค้นคว้าทางวิญญานได้จัดพิมพ์จำหน่ายมาหลายปีแล้ว

พระบรมรูป

พ่อขุนรามคำแหงมหาราช

พระรูปที่ท่านเห็นอยู่นี้เป็นรูปขาวดำ ส่วนพระรูปที่เขียนไว้นั้นเป็นรูปสีน้ำมันใหญ่เท่าตัวคน ซึ่งเป็นภาพที่สวยงามมาก เพราะได้เขียนออกมาจากภาพที่เห็นในสมาธิทุกอย่าง จากพระรูปสีน้ำมันนั้น เราจะได้เห็นสีของเครื่องทรงที่แท้จริงและสีส่วนอื่นๆ อีก พระรูปนี้กำลังจัดพิมพ์เป็นรูปโปสการ์ด สีเหมือนกับภาพสีน้ำมัน

ความเป็นมาของการเขียนพระบรมรูป

เมื่อเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๐ ข้าพเจ้ามีโอกาสดำเนินงานที่ข้าพเจ้าคุ้นเคยอยู่บ้าง และตอนหนึ่งของการสนทนากับท่านได้ปรารภถึงเรื่องที่รัฐบาลกำลังสร้างอนุสาวรีย์พ่อขุนรามคำแหงมหาราช เมื่อท่านทราบว่าข้าพเจ้าเคยติดต่อกับพ่อขุนราม ท่านจึงได้ปรารภว่าอยากจะให้เห็นพระรูปที่แท้จริงของพ่อขุนราม ในคืนวันนั้น ข้าพเจ้ายังไม่ได้รับปากกับท่าน เพราะยังไม่ได้รับอนุญาตจากพ่อขุนราม และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้ายังหาคนที่เขียนรูปไม่ได้ ข้าพเจ้ารับปากกับท่านแต่เพียงว่า จะพยายามทดลองทำดูจะสำเร็จหรือไม่ยังไม่ทราบ ในคืนวันนั้นข้าพเจ้าได้รับความกรุณาจากท่านเป็นพิเศษ โดยที่ท่านได้กรุณาสนทนากับข้าพเจ้าในเรื่องที่เกี่ยวกับการศาสนาเป็นเวลาเกือบ ๒ ชั่วโมง ในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้นำเรื่องนี้ปรึกษากับ พ่อฤๅษี สรยาภัส ขอร้องให้ท่านช่วยติดต่อกับพ่อขุนราม ต่อมาอีกวันหนึ่ง พ่อฤๅษีจึงได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่า ถ้ามีคนเขียนพ่อขุนราม ก็เต็มพระทัยที่จะมาปรากฏพระรูปให้เห็นในสมาธิ เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้า

จึงได้ตรงไปหาอาจารย์ลาวัณย์ คาราย กับอาจารย์สมโภชน์ อุปอินทร์ ซึ่งทั้งสองเป็น
 อาจารย์อยู่ในมหาวิทยาลัยศิลปากร แจ้งความดำริของพล ฯ ท่านนายกให้อาจารย์ทั้งสองได้
 ทราบ ซึ่งก็เป็นการแปลก อาจารย์ทั้งสองนี้ โดยปกติไม่ค่อยจะเชื่อในเรื่องทำนองนี้ แต่
 แล้วยังเต็มใจที่จะเขียนให้ทั้ง ๆ ที่ยังไม่คุ้นเคยกับข้าพเจ้ามาก่อน และที่ประหลาดที่สุดก็คือ
 อาจารย์ทั้งสองนี้จะต้องเขียนภาพตามความบอกเล่า โดยที่ตัวเองไม่ได้เห็นด้วยตาของ
 ตัวเองเลย ทั้งสองคนนี้ได้บอกกับข้าพเจ้าอีกหลายวันต่อมา การที่เขาเริ่มปากเขียนภาพ ก็
 เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่แปลกอยากจะลองทำดูเท่านั้น ซึ่งเขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะทำได้ แต่เมื่อ
 ได้ลงมือเขียนไปได้ ๒-๓ วัน ก็รู้สึกสนุกและมีศรัทธาในการเขียนมากขึ้นโดยลำดับ สิ่งที่นำ
 ความประหลาดใจมาให้เขาอย่างยิ่งก็คือคนบอกเขียนภาพไม่เป็นเลย เพียงแต่บอกให้เขียน
 อย่างนั้นอย่างนี้ตามที่ตัวเองเห็นในสมาธิเท่านั้น แต่แล้วภาพที่สำเร็จออกมาเป็นภาพที่
 สวยงามเกินความคาดหมาย

ภาพพ่อขุนรามที่ท่านเห็นอยู่นี้ ได้ลงมือเขียนเมื่อ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๐ และได้
 นำเสนอพล ฯ ท่านนายก เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๑๐ ซึ่งภาพเสนอในวันนั้นเป็นภาพที่
 เห็นครึ่งพระองค์ และยังไม่สู้จะเรียบร้อยนัก แต่ต้องการที่จะให้ท่านได้เห็นก่อน จึงได้รับ
 นำไปให้ท่านดู

การเขียนภาพได้ทำโดยวิธีนี้คือ คุณศรีเพ็ญ จตุทะศรี ซึ่งเป็นคนเดียวที่สามารถ
 เข้าสมาธิไปติดต่อกับโอปปาติกะได้ เป็นคนบอกรูปร่างลักษณะ และสเก็ตให้ดูคร่าว ๆ ให้
 อาจารย์ลาวัณย์กับอาจารย์สมโภชน์เขียนตาม แต่แล้วก็ต้องบอกให้แก้แล้วแก้อีกจนกว่าจะ
 เหมือนดังที่เห็นในสมาธิ เพราะคุณศรีเพ็ญเขียนรูปไม่เป็น ฉะนั้นจึงต้องบอกให้อาจารย์
 ลาวัณย์เขียนให้ดูหลาย ๆ แบบ เช่นเวลาจะเขียนคิ้ว จมูก ริมฝีปาก ผู้เขียนจะต้องลองเขียน
 ให้ดูหลาย ๆ แบบ และถามว่าอย่างนี้ใช่ไหม เมื่อผู้ให้เห็นคือ คุณศรีเพ็ญบอกว่ายังไม่เหมือน
 ผู้เขียนก็ต้องเขียนอีก โดยวิธีนี้กว่าจะเขียนออกมาได้แต่ละส่วนหรือแต่ละอย่างจึงต้องใช้เวลา

มาก เพราะต้องแก้กันแล้วแก้กันอีก และบางทีก็ไปค้นเอารูป ใบหน้าคนต่าง ๆ มาดูมากมาย เพื่อจะมาดูส่วนที่เหมือนกัน แต่ก็เป็นที่เรื่องสนุก เพราะในระหว่างที่เขียนพระรูป พระองค์ได้ทรงเล่าเรื่องต่าง ๆ ของพระองค์ให้ฟังด้วย ซึ่งทำให้บรรยากาศครื้นเครงและสดชื่น เมื่อเรามีปัญหาอะไรกราบทูลถามพระองค์ ก็จะได้รับคำตอบที่ทำให้พวกเราทั้งหมดมีความรู้สึกที่เราได้เฝ้าอยู่ในที่พระพักตร์ของพระองค์จริง ๆ เรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้ทราบในระหว่างการเขียนพระรูปของพระองค์นี้มีหลายอย่าง ซึ่งข้าพเจ้าจะยังไม่เล่าไว้ในที่นี้ จะขอบอกไว้แต่เพียงว่า เดียวเรา ๔ คน คืออาจารย์ลาวัณย์ ดาวราย อาจารย์สมโภชน์ อุปอินทร์ คุณศรีเพ็ญ จัตูหะศรี และตัวข้าพเจ้า ได้มีศรัทธาร่วมกันอย่างแท้จริง ในการเขียนพระรูปของพระองค์ และมีความเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า พระรูปที่เขียนออกมาแล้ว คือ **พระรูปที่แท้จริงของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช พระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของชาติไทย** และพระองค์ก็ได้รับสั่งมาแล้วว่า พระองค์จะตรัสเล่าประวัติของพระองค์ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสมัยของพระองค์ ให้ข้าพเจ้าบันทึกเอาไว้ ซึ่งผู้อ่านคนใดจะเชื่อหรือไม่ พ่อขุนรามฯ ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่าไม่ต้องคำนึงถึง เพราะความจริงจะต้องเป็นความจริงเสมอ

พระรูปครึ่งพระองค์ที่ท่านเห็นอยู่นี้ พ่อขุนรามฯ ได้ตรัสว่า เป็นพระรูปที่มาปรากฏให้เห็น ตอนพระองค์มีพระชนมายุ ๓๕ พรรษา ทั้งนี้เพื่อต้องการที่จะให้เห็นตอนที่พระองค์ทรงมีร่างกายสมบูรณ์อย่างเต็มที่ และฉลองพระองค์ที่ทรงสวมใส่อยู่เสมอ ในเวลาเสด็จไปไหนมาไหน ซึ่งไม่ใช่เป็นพระราชพิธีใหญ่โตแล้ว พระองค์ก็ทรงโปรดแต่งพระองค์ด้วยเครื่องทรงดังที่เห็นอยู่นี้

พระรูปดังที่ท่านได้เห็นอยู่นี้ ท่านนายกฯ ได้นำเสนอในที่ประชุมคณะกรรมการสร้างอนุสาวรีย์พ่อขุนรามฯ ได้ทราบว่าคณะกรรมการส่วนมากมีความพอใจ อยากจะให้สร้างอนุสาวรีย์ตามพระรูปที่เขียนไว้นี้ แต่ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นเพราะเหตุว่า คณะกรรมการส่วนมากมีความเชื่อว่า นี่คือพระรูปที่แท้จริงของพ่อขุนรามฯ และท่านนายกฯ ก็ไม่ได้บอกในที่

ประชุมว่าใครเป็นผู้เขียน เล่าให้ฟังโดยสังเขปว่า มีผู้ที่เขานั่งสมาธิติดต่อกับพ่อขุนราม ๗
ได้เขียนรูปนี้ออกมา ซึ่งท่านเองก็ไม่ได้ยืนยันว่านี่คือพระรูปที่แท้จริง และไม่ได้ถือว่างาน
ส่วนนี้เป็นทางราชการ เพราะฉะนั้นคณะกรรมการจะรับหรือไม่รับก็ไม่มีปัญหาอะไร และอีก
ประการหนึ่งข้าพเจ้าก็ไม่มีโอกาสได้แถลงในที่ประชุมของคณะกรรมการให้ทราบรายละเอียด
การเขียนรูปนี้ขึ้นมา และก็ไม่มีหลักฐานอะไรที่จะเป็นข้อยืนยันให้คณะกรรมการเชื่อถือได้
การที่คณะกรรมการส่วนมากมีความพอใจอยากจะให้สร้างตามพระรูปที่เขียนนี้ ก็เพราะภาพ
ที่เขียนนี้เป็นภาพที่สวยงาม เป็นภาพที่ทำให้ผู้ที่เห็นเกิดความรู้สึกประทับใจหลายอย่าง
ซึ่งในเมื่อจะถือว่าได้จินตนาการขึ้นมา รูปนี้ก็มีความงามมาก แต่คณะกรรมการที่มาจาก
กรมศิลปากรไม่ยอมรับ เพราะทางฝ่ายกรมศิลปากรได้สร้างขึ้นมาแล้ว กรมศิลปฯ ได้อ้างว่า
พระรูปที่เขาได้สร้างขึ้นมานี้มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ และทางโบราณคดี ส่วนทางนี้
ดูหลักฐานจะเลื่อนลอย ฉะนั้นถ้าคิดจากสามัญสำนึกของคนทั่วไปความเห็นของกรมศิลปากร
ก็น่าจะถูก ข้าพเจ้าไม่มีความติดใจแต่อย่างใดในการที่กรมศิลปฯ ไม่ยอมรับ ส่วนท่านนายกฯ
ท่านไม่ออกความเห็นว่าอย่างไร ท่านเพียงแต่เสนอให้ในที่ประชุมพิจารณาเท่านั้น เมื่อทาง
ฝ่ายเจ้าหน้าที่ผู้จัดสร้างคือกรมศิลปากรไม่ยอมรับ ท่านก็ไม่ว่าอะไร

๒๔ ๒๔ ความรู้สึกของผู้เขียนภาพ

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้ฟังคำบอกเล่าจากอาจารย์พรว่าให้ช่วยเขียน รูปพ่อขุนรามคำ-
แหงท โดยเขียนจากคำบอกของคุณศรีเพ็ญที่จะเข้าสมาธิไปดู ข้าพเจ้าก็บอกตกลงทันที
เพราะรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องแปลกดี ข้าพเจ้าไม่ได้แปลกใจนัก เพราะพอจะมีความรู้เกี่ยวกับ
เรื่องนั้นบ้างจากการอ่านหนังสือโลกทิพย์ แต่ก็หนักใจว่าจะเขียนได้ยังไงคงจะยุ่งหรือลำบากมาก
เพราะไม่สามารถจะมองเห็นผู้ที่จะเป็นแบบได้เลย พยายามทำใจไม่ให้คิดอะไรนอกจากจะเขียน
ตามที่ได้อ่านคำบอกเล่าเท่านั้น คือจะเป็นเพียงมือ คุณศรีเพ็ญเป็นตาให้ พอลงมือเขียนตอนแรก
ต้องร่างด้วยดินสอก่อน โดยเขียนจากโครงหน้าว่าเป็นรูปแบบไหน แล้วก็ต้องดูกันไปทีละอย่าง

ตั้งแต่ คิว ตา จมูก ปาก เขียนกันจนกระดาษเลอะเทอะกว่าจะสำเร็จออกมาแต่ละอย่าง คุณศรี
 เพี้ยพยายามที่จะเขียนให้ดูเท่าที่จะทำได้ แต่ก็ลำบากเพราะคุณศรีเพี้ยไม่ค่อยถนัดในทางเขียน
 ภาพเลย เขียนภาพใบหน้าเสร็จแล้วทั้งแบบทั้งผู้บอกก็ยังไม่เหมือน ตกลงชนรูป
 ใหม่ด้วยสีน้ำมัน พยายามทำตาจนเหมือน ตกเข้าไปตง ๒๐ วัน พอเริ่มเหมือนพวกเรา
 หมายถึงอาจารย์พร คุณศรีเพี้ย คุณสมโภชน์ และข้าพเจ้า ลงความเห็นว่ามันรูปหล่อ
 มาก ดูจะเกินจากคนธรรมดาไป ท่านยังได้เล่าเรื่องจำๆ ให้ฟัง รู้สึกว่าท่านออกจะใจ
 ดีมาก และไม่เคยโมโหเลย เราเขียนรูปกันอย่างสนุกไม่ค่อยกลัว รู้สึกว่าท่านก็เหมือน
 มนุษย์ธรรมดาที่มีความรู้สึกนึกคิด ที่สูงส่งและรอบรู้ในแทบทุกทาง

ในระหว่างที่เขียนรูปข้าพเจ้ายอมรับว่า ไม่ค่อยเชื่อนักว่าภาพพ่อขุนที่เขียนชน
 นี้จะเป็นรูปท่านจริงๆ เพราะบางทีก็มีความรู้สึกขัดแย้งว่า คุณศรีเพี้ยอาจจะเห็นจากอุปาทาน
 หรืออะไรสักอย่าง แต่ในที่สุดก็ยอมรับว่าคงจะเป็นท่านจริงๆ เพราะลักษณะการพูดจาก
 ภาษาที่ท่านใช้เป็นภาษาของช่าง เรื่องนมใช้การดูถูกคุณศรีเพี้ยแต่ประการใด คือคุณศรีเพี้ย
 เป็นเพียงเด็กผู้หญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งที่ไม่ค่อยมีความรู้ในทางศิลปะเท่าใดนัก แต่คำพูดที่ใช้ออกมา
 เป็นภาษาของช่างที่ใช้กัน บางทีก็มีการออกความคิดเห็นที่ฟังแล้วทงมาก ยังมีเรื่องแปลก
 ออกเรื่องหนึ่งคือเรื่อง สายสร้อย ข้าพเจ้าให้คุณศรีเพี้ยดูแล้วดูออกอธิบายจนปากแทบจะฉีกยังไม่
 มีทางจะเขียนได้ ก็เขียนเพียงเค้าโครงไว้ก่อนยังไม่รายละเอียด ตอนกลางคืนของวันนั้น
 ข้าพเจ้าก็ฝันเห็นสายสร้อย ถนัดชัดเจนหมดทุกอย่าง ส่องแสงวูบวาบไปหมด แม้แต่
 เหยี่ยวที่เป็นตราห้อยอยู่ก็เห็นถนัด ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะเป็นเพราะจิตใจเรานึกถึงจึงทำให้ฝัน
 เห็น รุ่งขึ้นข้าพเจ้าเล่าให้คุณศรีเพี้ยฟัง คุณศรีเพี้ยเข้าสมาธิไปถามท่านๆ บอกว่าพยายามที่จะ
 ปราบกฏให้เห็นในฝัน เพื่อที่จะได้สะดวกในการเขียน แต่ข้าพเจ้าสมาธิยังไม่ถึง แม้แต่เพียงในฝัน
 ก็ยังเห็นท่านไม่ได้ จึงเห็นแต่เพียงสายสร้อย แต่จะอย่างไรก็ตาม การที่ข้าพเจ้าได้เห็นสายสร้อย
 ก็นับว่าทำให้การเขียนรูปครั้งนี้สะดวกขึ้นมาก บัดนี้ข้าพเจ้าก็ทำงานชิ้นนี้สำเร็จไปแล้ว แต่ยังอด
 แปลกใจอยู่ไม่ได้.

ลาวัณย์ คาวราย

๒๘ มกราคม ๒๕๑๑

วิญญาน

หนังสือวิญญานเป็นหนังสือวารสารรายเดือน จัดพิมพ์ขึ้นโดยสำนักค้นคว้า
ทางวิญญานมาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๐๘ ขณะนี้ก็ยังออกอยู่เป็นประจำทุกเดือน
หนังสือฉบับนี้วัตถุประสงค์ที่จะเผยแพร่หลักการดังต่อไปนี้คือ :—

๑. พระเจ้าหรือธรรมชาติผู้สร้างสรรค์ชีวิต คือ วิญญาน
๒. ความตายไม่ใช่ความสิ้นสุดของชีวิต เพราะทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่ ตาย
แล้วจะต้องเกิดอีกเสมอ
๓. ชีวิตไม่ใช่เริ่มต้นจากพ่อแม่ เพราะทุกคนได้มีอดีตมาแล้ว ก่อนที่จะ
มาเกิดในท้องแม่
๔. พระเจ้าที่เที่ยงแท้และยุติธรรม คือกฎของกรรม
๕. บุญและบาป คืออำนาจลึกลับที่คอยควบคุมโชคชะตาของชีวิตทุกชีวิตให้
เป็นไปตามกฎของกรรมที่ได้ทำไว้ ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้
๖. สิ่งที่มีมนุษย์ควรกลัวก็คือบาปที่เกิดขึ้นในใจ และสิ่งที่มีมนุษย์ควรแสวงหา
เพิ่มพูนให้มากขึ้นก็คือบุญ
๗. ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ถ้าหากไม่ใช่เป็นการตายในความชั่ว ความ
ตายเป็นสิ่งที่มั่งคั่ง และควรจะต้อนรับไว้ด้วยความยินดีในเมื่อถึงคราว
เพราะความตายเท่านั้นที่จะช่วยเปลี่ยนสังขารที่เก่าแก่คร่ำคร่า ให้เป็น
สังขารที่สมบูรณ์ และช่วยให้คนที่ประกอบคุณงามความดีต่าง ๆ ไว้ให้
ได้รับผลจากความดีของตนอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย

การให้คือการได้

คนส่วนมากยังติดอยู่ในความคิดที่หลอกตัวเอง กล่าวคือ ถ้าหากเขาต้องการจะมีทรัพย์สินสมบัติอันใด เขาก็ต้องพยายามสะสมให้มากขึ้น และจะไม่ยอมให้แก่ใคร ถ้าหากไม่มีผลตอบแทนคุ้มค่า เพราะว่าการหามาได้แล้วเก็บเอาไว้ไม่ยอมให้เปล่า ๆ แก่ใครนั้น มันเห็นได้ง่ายว่า ทำให้ทรัพย์สินสมบัติของตนมีมากขึ้นโดยลำดับ แต่ถ้าหากทำเป็นคนใจดี ใครขออะไรก็ให้ ก็มีแต่จะหมดไป

ความจริงข้อนี้มองเห็นได้ง่าย คนเกือบจะทั้งโลกยังหลงอยู่ในความคิดอันนี้ เขาไม่รู้ตัวว่า ความคิดอันนี้เป็นความคิดที่หลอกตัวเอง ทำให้ตัวเองต้องประสบกับความขาดแคลนหรือความยากจนไม่สิ้นสุด บุคคลในกลุ่มนี้ถ้าหากจะมีการเสียสละโดยมากก็ต้องหวังขอสิ่งใด ๆ ถ้าไม่ได้ขอสิ่งใด ๆ ก็ไม่พอใจ ซึ่งก็นับว่าดชนมากคนหนึ่งที่ไม่ได้หวังผลตอบแทนในทางวัตถุอย่างตรงไปตรงมา ทำนองหมูไปไก่มา แต่ความหวังขอสิ่งใด ๆ ก็คือความหวังผลในทางวัตถุนั่นเอง เพราะเขารู้อยู่ว่า การมีขอสิ่งใด ๆ ทำให้หาวัตถุได้ง่าย เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า ยังไม่พ้นไปจากผลตอบแทนในทางวัตถุ คนที่ทำบุญเพื่อหวังสวรรค์หรือหวังความร่ำรวยในชาติหน้า ถ้าหากทำใจให้ถูก เขาก็จะได้ผลที่เขาต้องการโดยไม่ยาก แต่ถ้าทำใจไม่ถูก ผลที่จะพึงได้จากการบุญก็น้อยลงไป

การให้โดยหวังผลตอบแทนเป็นความคิดของคนที่อยู่ในระดับต่ำ สติปัญญายังไม่สูง เขาหนีไม่พ้นจากความคิดที่หลอกตัวเอง ซึ่งเป็นความคิดที่ดึงให้เขาอยู่ในระดับต่ำตลอดไป เพราะยังมีความจริงอีกระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นความจริงที่จะเห็นได้ชัดเจนเฉพาะแก่คนหมดพินิจไม่เห็นแก่ตัว มีนิสัยชอบทำอะไรเพื่อบุคคลอื่นอยู่เสมอ ความจริงในระดับนี้ก็คือ ถ้าตนเองไม่ให้อะไรแก่ใครด้วยความเมตตากรุณาจริง ๆ ซึ่งเป็นการให้เปล่าโดยไม่ได้นึกถึงว่า เขาจะตอบแทนหรือไม่ก็ตามมันจะมี ผลเกิดขึ้นอย่างไรหรือไม่ก็ตาม จะเป็นเหตุให้ไปเกิดในสวรรค์

หมายเหตุ — บทความอันนี้เคยนำลงในหนังสือวิญญานฉบับเดือนมกราคม ๒๕๑๑ เห็นว่าอาจจะมิประโยชน์และจำเป็นมากสำหรับคนในยุคนี้ จึงได้นำมาเผยแพร่ในที่นี้อีกครั้งหนึ่ง

หรือไม่ก็ตาม เขาไม่คำนึงถึง แต่เขารู้สึกถึงความจำเป็นว่า ถ้าตนเองไม่มีการให้แก่อื่น ด้วยความเมตตากรุณาจริงๆ แล้ว ก็ไม่มีทางที่ตนเองจะพ้นจากความทุกข์ไปได้ เพราะ ความโลภในสิ่งของหรือการติดอยู่ในความสุขอันเนื่องมาจากวัตถุภายนอก ก็เล็ดล่อน จะหมดไปไม่ได้ ถ้าหากไม่มีการให้ มันไม่มีทางอื่น นอกจากทางนทางเดียว และตราบ ใดที่ยังติดความโลภหรือความสุขอันเนื่องมาจากวัตถุไม่ได้ การพ้นทุกข์ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เลย เพราะมีหลักความจริงอยู่ว่าคนที่หมกมุ่นอยู่ในสันดานจะหันตัวเองไม่พ้น ซึ่งหมายความว่า ตาย แล้วจะต้องเกิด หนีการเกิดไม่พ้น และจะต้องเกิดอยู่ในโลกของวัตถุ ความเป็นอยู่จะต้องอาศัย วัตถุ จะต้องติดอยู่ในวัตถุ ดังเช่นที่เราารู้สึกกันอย่างลึกซึ้งว่า เงินทองเป็นของจำเป็นอย่างยิ่ง ที่สุด เพราะเงินเป็นเครื่องแลกเปลี่ยนให้ได้อะไรที่ต้องการ เราเห็นได้ชัดว่า คนยากจนเดือด ร้อนขนาดไหน แต่ความเป็นจริง คนที่หมกมุ่นเดือดร้อนพอๆ กับคนที่ยากจน มันแตกต่างกันแต่ เพียงมีความเดือดร้อนไปคนละแบบ ทั้งนี้เป็นเพราะสาเหตุอันเดียว คือความโลภหรือความติด อยู่ในความสุขอันเนื่องมาจากวัตถุ ขอให้ท่านสังเกตจากตัวอย่างดังต่อไปนี้

คนจนยอมเดือดร้อนเพราะความขาดแคลน กล่าวคือมีสิ่งจำเป็นไม่พอกับความต้องการ อันนี้เป็นความเดือดร้อนที่มองเห็นได้ง่าย แต่ความทุกข์อีกอย่างหนึ่งที่มันทรมานใจอยู่ ตลอดเวลา ก็คือความอยากที่จะได้สิ่งที่ต้องการ แต่แล้วยังไม่ได้ และเป็นเหตุทำให้เกิดความวิตกกังวล ทำให้ความคิดฟุ้งซ่าน ทำให้เกิดความไม่สบายใจหลายอย่าง และ จากความอ่อนแอในเรื่องนี้ ทำให้ตกเป็นทาสของความชั่วได้ง่าย และสิ่งของอันใดซึ่งมี อยู่ ก็ทำให้วิตกกังวลกลัวจะหาย กลัวจะถูกโกง กลัวจะถูกขโมย ทำให้ความคิดสงบ ได้ยาก และสิ่งของอันใดถ้าสูญหายไป ก็ทำให้เกิดความเสียใจ หรือบางทีก็ทำให้เกิด ความโกรธ ขอที่ร้ายที่สุดก็คือ ทำให้ความคิดของคนเหล่านั้นวนเวียนอยู่แต่ในเรื่องวัตถุ ติดอยู่ในโลกของวัตถุ ทำให้มีติดบอดต่อโลกของวิญญาน ทำให้มองไม่เห็นความจริง เกี่ยวกับโลกของวิญญาน ซึ่งถ้าตราบไฉนยังมองไม่เห็นโลกแห่งวิญญาน เขาจะต้องเป็น ทุกข์เพราะ ความแก่ ความเจ็บ ความตาย เพราะการพลัดพรากจากสิ่งที่รัก ประสพ กับสิ่งที่ไม่รัก ปราารถนาสิ่งใดไม่ได้สมหวัง ทุกข์ที่ว่านี้จะหนักรุนแรง

และอีกประการหนึ่งก็คือ โดยธรรมดาคนเราเมื่อมีร่างกาย มีทรัพย์สินสมบัติ ก็ย่อมจะติดและยึดถืออยู่ในสิ่งเหล่านั้น ปล่อยวางไม่ได้ และเมื่อเป็นเช่นนั้น ความทุกข์ทรมานมาจากตัณหา อุปาทาน ก็จะทรมานเขาตลอดไป

ความจริงดังที่กล่าวมานี้ คนที่มันเสียเห็นแก่ตัว ข้างเจ้าข้างรับรองได้ว่า ให้พยายามพำส่อนจนตลอดชีวิต ก็ไม่มีทางที่เขาจะเข้าใจได้ เว้นไว้แต่ว่าเขาจะเปลี่ยนนิสัยเสียใหม่ กล่าวคือทำให้เป็นคนมีนิสัยเสียสละ หมดใจกับความเมตตากรุณาต่อคนอื่น หมดใจอะไรแก่คนอื่นเปล่า ๆ โดยไม่หวังผลตอบแทน ให้ด้วยความเมตตากรุณาจริง ๆ เขาจะต้องสร้างนิสัยอันนี้ให้สูง จนกระทั่งสามารถที่จะให้แก่กระทั่งสิ่งที่ตนเองรักที่สุด เช่นลูกหรือสามีภรรยา แม้กระทั่งชีวิตของตนเองก็ให้แก่อื่นได้ ซึ่งเมื่อให้แล้วก็มีปีติโลมุนัส ไม่มีความเสียหาย ไม่มีความเสียใจ ไม่มีความหวาดกลัว ตราบใดที่คนเรายังก้าวมาไม่ถึงขั้นนี้ การรู้แจ้งความจริงดังที่กล่าวมาซึ่งเมื่อพูดออกนัยหนึ่ง ก็คือการรู้แจ้งอริยสัจ จะไม่มีทางเป็นไปได้เลย การรู้แจ้งอริยสัจไม่ได้ขึ้นอยู่กับพณความรู้อย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับพณการเสียสละมากที่สุด

อนึ่งยังมีความจริงอีกมุมหนึ่ง ซึ่งเป็นมุมที่ตรงข้ามกับความเข้าใจเดิมทุกอย่าง คนเราจะมองเห็นกตอเมอมพณการเสียสละอย่างเพียงพอ มุมที่ขวาน ก็คือ การให้คือการได้ ยิ่งให้มากเท่าไรก็ยิ่งจะได้มากเท่านั้น และทุกสิ่งทุกอย่างที่ให้ไปนั้น จะไม่มีอะไรสูญเสียเลย ซึ่งหมายความว่า ถ้าให้เกียรติก็จะได้เกียรติ ถ้าให้ความรักก็จะได้รับความรัก ถ้าให้ชีวิตก็จะได้ชีวิต ถ้ายิ่งการให้นั้นเป็นการให้อย่างบริสุทธิ์ เป็นการให้ด้วยความเมตตากรุณาจริง ๆ ผลที่พึงจะได้รับก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นไปอีกหลายเท่า ความจริงในแง่นี้ คนที่มันเสียเห็นแก่ตัวให้อธิบายอย่างไรก็ไม่มีทางเข้าใจ ส่วนคนที่มันเสียสละ และถ้าเคยเสียสละมาแล้วอย่างมากหลายร้อยชาติ และให้แก่กระทั่งสิ่งที่รักที่สุดมาแล้ว ความจริงดังที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้อย่างแจ่มแจ้งโดยไม่ยาก

ท่านจงพิจารณาดูให้ดี ถ้าหากว่าท่านยังอยู่ในโลกแห่งความคิดที่หลอกตัวเอง คือความคิดที่ว่า ถ้าให้ก็มีแต่จะหมดไป ต้องเก็บ ต้องสะสม จึงจะมีมัน ความคิด

อันนี้เป็นความคิดที่หลอกตัวเอง เป็นความคิดที่ผิด ส่วนความคิดที่ถูกต้องก็คือการให้คือการได้ และมันไม่มีทางอื่นเลยที่คนเราจะพ้นทุกข์ได้ ถ้าหากไม่มีการให้ และต้องให้ได้มากด้วย ต้องให้ได้แม้กระทั่งสิ่งที่ตนเองรักที่สุด และต้องทำหลายครั้งด้วย ไม่เช่นนั้นพ้นทุกข์ไม่ได้ ขอได้โปรดพิจารณาตัวอย่างง่าย ๆ ดังต่อไปนี้

คนทมนิสัยเสียสละ มีเมตตากรุณาต่อบุคคลอื่นอยู่เสมอ เวลาของหายก็ไม่ค่อยทำให้ง่วงใจเท่าไร และทรัพย์สินสมบัติอันใดที่ต้องการแต่ยังหาไม่ได้ ก็จะไม่ค่อยเป็นห่วงเท่าใดนัก ความวิตกกังวลกับเรื่องทรัพย์สินสมบัติจะน้อย และเหตุการณ์หรือบุคคลที่จะมาขัดใจทำให้เกิดความทุกข์ แม้หากจะมีบ่อย ๆ ความโกรธหรือความทุกข์นั้นเกิดได้ยาก หรือถึงแม้จะเกิดก็อยู่ไม่นาน ทั้งนี้เพราะอะไร? ก็เพราะคนทมนิสัยเสียสละ เขามีสัจของการปล่อยวางอยู่เสมอ โดยเฉพาะในเรื่องวัตถุ แต่ถึงขั้นสุดแล้วแต่ว่าเขาเคยให้อะไรมา ถ้าหากเคยเสียสละความรักก็ย่อมจะมีนิสัยปล่อยวางในเรื่องความรัก ถ้าเคยเสียสละชีวิตก็จะมีนิสัยการปล่อยวางในเรื่องชีวิต คนที่ปล่อยวางอะไรไม่ได้ มันเป็นการแน่นอนเหลือเกินว่า จะต้องจมอยู่ในความทุกข์สิ้นกาลนาน และการปล่อยวางนั้นก็จะมีไม่ได้ด้วย ถ้าหากไม่เคยหักเสียสละ

เท่าที่กล่าวมานั้นเป็นอันสังเกตเห็นได้ง่ายของการเสียสละ หรือการให้อะไรแก่ใครด้วยความเมตตากรุณา ส่วนอันสังเกตที่ลึกซึ้งกว่านั้น เช่นเมื่อให้ทรัพย์สินก็จะได้ทรัพย์สิน เมื่อให้ความสุขก็จะได้ความสุข ซึ่งผลแห่งการให้เช่นนั้นมันจะมีอยู่ตลอดกาล ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรอยู่ที่ไหน ผลที่ออกมาในรูปแบบเห็นได้ยากมาก แต่ความจริงมันก็เป็นอย่างกล่าวมานั้นทุกประการ เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นกฎตายตัวตลอดกาลว่า—

ถ้าคนไหนอยากจะหนีไปให้พ้นจากความยากจนจริง ๆ แล้ว จงมีชีวิตอยู่เพื่อการให้ หามากเพื่อจะให้ และให้เท่านั้น หมายถึงการให้เปล่า ให้ด้วยความเมตตากรุณา

และถ้าคนไหนต้องการที่จะเกิดมาไม่ให้เป็นที่ทุกข์ เพราะแก่เจ็บและตาย ก็จงหัดเสียสละชีวิตเพื่อประโยชน์ต่อผู้อื่น เป็นการให้อย่างเต็มใจและไม่กลัวตาย คนไหนถ้าไม่เคยหัด ก็ไม่มีทางที่จะพ้นจากทุกข์ในเรื่องเหล่านี้ไปได้เลย

ข้าพเจ้าขอให้บทความอันนี้จงเป็นเสมือนทูตแห่งสวรรค์ ซึ่งมาอวยพรให้ความสุขปีใหม่แก่มวลสมาชิกวิญญูณทั้งหลายอย่างมีความหมายอันแท้จริง ไม่ใช่สักแต่ว่าพูดเป็นเพียงการปลอบใจ เพื่อให้สบายใจชั่วขณะเท่านั้น และขอได้โปรดช่วยส่งความสุขอันนี้ต่อ ๆ กันไปด้วย.

พร รตนสุวรรณ

๑ มกราคม ๒๕๓๓

หนังสือวิญญูณเป็นหนังสือการกุศล ซึ่งคำบำรุงแล้วแต่ศรัทธา ผู้ใดต้องการเป็นสมาชิก ก็ได้โปรดแจ้งชื่อและที่อยู่มาให้ทราบ ทางสำนักจะส่งให้ทันทีโดยไม่เป็นห่วงเรื่องคำบำรุง ขอให้สนใจอ่านเท่านั้น.

